

se mu je odgnala krava (pa ne k biku!). Tako počenjanje povzroči, da peša vera, ki jo oznanjuje naš župnik Peter, ki je tudi po božji podobnosti vstrvarjen z neumrjočo dušo in je kot rimsko-katoliški duhovnik pred par leti iz Ljubljane do „bližnega“ Cvetkovskemu „vürmaberu“ kazal dolgi nos. Ubogo kmetško ljudstvo ni moglo te palače poplačati in staneje v pokvečenih kočah, strada v teh slabih letih s svojimi otroki vsakdanjega kruha, nima denarja, da bi plačevalo davke, obresti svojih dolgov in hodi napol nago. Pri težkem delu si odtrguje hrano, da zamore darovati župniku zbirco, ter mu postaviti krasne štale. To pa vse v spoštovanje duhovniškega stanu in za izveličanje svojih duš! V kratkem se oglasi moj kolega, ki je tisočkrat bolj spreten v pisavi kot jaz; kateri že delj časa opazuje farovške štale, Repovo gostilno in velecejenega gospoda župana Mund-stunda.

Na v Zdol Gre Gor Janez.

Ni boljšega

za takojšno napravo vefefine goveje juhe, kakor

MAGGI JEVE

kočke za govejo juho

à 5 vinarjev.

MAGGIjeve kočke za govejo juho so čista, najboljša goveja juha v trdi obliki in obsegajo tudi primerno primés ter soli.

Edino pristni z imenom MAGGI in z varstveno znamko križeva zvezda.

Cesar Jožef I.

15. marca t. l. je 200 let minulo, odkar je umrl Jožef I, cesar „svete rimsko-nemške države“, katerega sliko danes prinašamo. Jožef I. bil je 26. julija 1678 na Dunaju kot najstarejši sin cesarja Leopolda I. rojen. Že v 9. letu svoje starosti so ga kronali kot ogrskega kralja in 3 leta pozneje so ga izvolili kot rimskega kralja.

Kaiser Joseph I.

Oženil se je l. 1699 z braunšvajgsko princezino; posledica tega zakona sta bili dve hčerki. 5. maja 1705 prišel je Jožef I. na prestol. Že v svoji mladosti bil je član proti Francoski združene vojne stranke in se je udeležil tudi španske vojske. Vladal je ta veletalantirani cesar le 6 let; umrl je na kozah. Tudi kot glasbenik in umetnik je bil pomemben.

Novice.

Cenjene čitatelje opozarjamo, da bodo državnoborske volitve zdaj mnogo prostora v listu rabile. Vsled tega prosimo, da se tudi cenjeni dopisniki na to ozirajo in da nam zlasti kolikor mogoče kratke dopise pošiljajo. Tudi pri „novicah“ in drugje bodemo morali marsikaj izpustiti. Glede volilnega boja naj se nam pošilja stvarne, kratke a jedrnate dopise. Na delo!

„Glavna posojilnica“ v konkurzu. Kakor znano je glavna slovenska posojilnica v konkurzu. Kdor ima do nje terjatve in hoče, da se te vpoštejajo ter svoječasno tudi izplačajo, ta mora to terjatev najkasneje do 30. aprila t. l. priljubljanskemu deželnemu kot konkurznemu sodišču prijaviti. Vsakdo, ki ima kakšno hranilno knjižico te propadle slovenske posojilnice, naj svojo terjatev čimprej sodnijski proglasi. Opozarjamo na to tudi tiste slovenske posojilnice po Štajerskem in Koroškem, ki imajo vloge pri „glavni“. Tukaj ni nič za čakati, kajti gre se za denar vbojih kmetov, ki so prvaškim hujškačem svoje krvavo prislužene krajcarje zaupali!

Iz Spodnje-Stajerskega.

Kako se nas bojijo! Že v zadnji številki smo pisali, kako hudi strah imajo slovenski klerikalci pred „štajercijansko“ stranko, katero so drugače vedno zasramovali in zasmehovali. Zdaj pač vidijo, da s takim počenjanjem naši ljudski stranki ne morejo škodovati. Tudi liberalni narodnjaki so imeli dalje časa to neumno navado, da se nas le smešili. Ali zdaj, ko jim v času državnozbornih volitev voda v grlo teče, so se tudi ti nesrečni politiki vzdramili in iztreznili. Tako piše pondelkovi „Slovenski narod“ dobesedno: „Štajercijanci“ mislijo pri bodočih državnozbornih volitvah postaviti v več spodnještajerskih okrajih kandidate, osobito pa v doseđanjem Roškarjevem, Plojemem in Piškovem okraju. Definitivno bodoje „Štajercijanci“ sklepali o kandidaturah na zaupnem shodu, ki ga skličejo na velikonočni ponedeljek v Mariboru. Z ozirom na hujskarije zadnjega časa **utegnejo „Štajercijanci“ dobiti večje število glasov**; zato je potreben od slovensko-narodne strani odločen odpor. „Štajercijanskega“ gibanja absolutno ne kaže bagatelizirati, zlasti ne v doseđanjem Piškovem okraju, kakor to dela neki „urednik“ mariborske „Straže“, ki očitno ne pozna razmer. Vodstvo „narodne stranke“ dobiha iz tega okraja od resnih mož dopise, v katerih se poudarja, naj bi se združile vse sile proti štajercijanskemu kandidatu, ki ima sedaj v okraju ugodnejše stališče nego leta 1907. — Iz tega prvaškega članka je v prvi vrsti razvidno, da se slovenski narodnjaki vseh strank naših naprednih kmetov in naše krepke stranke grozovito bojijo. Dobro vedo, da se je ljudstvo naveličalo praznih obljub prvaških voditeljev in da je splošna kmetška nezadovoljnost priklopela do vrhunca. Skozi desetletja pošiljalo je zaupljivo ljudstvo edino prvaške poslance v državni in deželni zbor. In — ti prvaški poslanci so delali za-se, za svojo politiko, ljudstvo pa je postajalo vedno bolj revno in zanemarjeno. Zdaj si hoče to ljudstvo samo pomagati, poslati hoče v zastope svoje poslance in tega se „narodnjaki“ bojijo kakor vrag križa. Mislili so pač, da bode ljudstvo vedno neumno ostajalo in se izkoriščati in zatirati pustilo! Zanimivo je pa obupanje, jokanje in stokanje „narodnih“ liberalcev. Ti dohtarski prvaki pač niso nikdar ljudstva razumeli in zato jih tudi ljudstvo ne razume. In kakor so vedno svoje „principe“ in svoje „prepričanje“ čez krov metali, tako hočejo to tudi zdaj storiti: Združiti se hočejo „narodnjaki“, to se pravi: **prodati se hočejo klerikalcem**, samo da ne bi kak „štajercijanski“ kmet v državni zbor prišel! Res, gospodarskemu polomu „narodnih“ posojilnic sledi zdaj politični polom dohtarskih prvakov in moralčni polom nezrelih politikastrov... Mi se vseh teh pojavov le veselimo! Kajti **končna zmaga nam je gotova**, pa čeprav kličejo „narodnjaki“ vse vragove na pomoč. In zato bodemo delali naprej, dokler kmetov in obrtnikom ne zasveti dan pravice!

„Počasi voziti“, to svetujemo tudi prvaškemu časopisju. Komaj so bile volitve razpisane, ko so prvaški listi vsi zbegani pravili, da bodoje hudobni „Štajercijanci“ v tem in onem okraju tega in onega kandidata postavili. Čisto natanko so „vedeli“ slamnati „uredniki“ prvaških listov, koga in kje bode naša stranka za kandidata postavila; predno smo mi sami to vedeli, je bilo že vse v prvaških listih napisano. Mi smo se temu počenjanju iskreno smejali. Strah prignal je prvake v prokovanje! Najbolj smešna

je pri temu zadnja „Straža“; njen „gimpin“ namreč piše, da smo se „Štajercijanci“ zvesto slovenski — Plojem! Oj ti otročja nedolžnost v Mariboru, zlata si vredna...

Franc Robleka iz Žalca so slovenski narodnjaki v sv. Jurju j. ž. torej zopet za kandidata postavili in mu hočejo do zmage pomagati. Mi proti temu ničesar nimamo in niti prvaški kandidata Robleku doslej nismo postavili. Morda se to sicer še zgodi, kajti vseh dnij še ni konec. In po pravici rečeno se bojimo, da Robleka sploh proti klerikalcem ne propade. Kajti mi si v zadnjih letih ni pristašev pridobil, pač jih je izgubil. Roblek se je dal ravno na neumne „narodne stranke“ zvbati. Zato vedno bolj strastno narodnjaškega konjička hal, nezrele fraze in narodnjaških časopisnih prebavljaj, za imenovanje urednikov se priševal, — na gospodarske interese svojega okraja pa je pozabil. Lahko rečemo, da smo vsi od Robleka mnogo več pričakovali, nego je dal. In zaradi tega je danes navdušenje za Robleka presneto majhno. Tako bode šel kar bržkone zopet s hmlejševim vncem v politični penzijo... Eno pač vedno več s kričanjem se ničesar ne doseže, prazne ne vlečejo več in vsak poslanec je za nič, kar ne zna gospodarskega dela izvrševati!

Zadnji „Narodni list“ je bil zaradi kota konfisciran. Kdo torej bojkotira, vi rečoljubni prvaki?

Zadnja „Sloga“, zakotni listič, ki se tiska v Ljubljani na troške gotovih zaslepelih gospodov, je zopet polna zavijanj in laži. Je prav, — g. senatni predsednik dr. Plojem naj nikar več ne toži, ako se mu primerno govori in iz njegovega počenjanja konzekvence potegne. Prerekovali pa se s tisto cunjico bomo...

Napredno in prvaško gospodarstvo. Obliki smrti nepozabnega šoštanjskega kmetiča pana Woschnagga napisali so prvaški listi poleg raznih psokv hijskega značaja naslov pokojnika tudi par resnic, ki jih je treba v večni spomin zabeležiti. Tako je pisal slovensko-radikalni list „Jutro“ dobesedno: „G. Woschnagg starejši je bil, odkar se je v novla posojilnica, nje ravnatel! in jo je spretno in zvesto vodil, da je vsa leta sklenila račune z lepimi bičkomi. Zgodilo pa se je, da je zapazil, si (prvaški) blagajnik protiprivilno izpósuje denar; temu se je protivil; blagajnik pa, da se izogne tej neveljubi kontroli, je pri prihodnjem občnem nabral nekaj svojih ljudi in dozdanji toliko ravnatelj ni bil več izvoljen. Nasledek tega bil čez nekaj let tisti **strašni polom**, ki je narodnih družin spravil v veliko nesrečo in ga (prvaki) še danes niso preboleli. Vse tega bi ne bilo, ko bi prejšnji ravnatelj ostal na svojem mestu in biva v njegovih rokah imel ključ do blagajne. Novi (prvaški) ravnatelj je vse prepuščal v preveliki zaupnosti eni sami osebi in tem je prišlo do takega poloma, kakor smo vboji Slovenci doživeli več v poslednjem letu. Glavna posojilnica, Agro-Merkur, Rudolfova morda še kaj pride.“ — Iz teh kritosčnih vrstic slovensko-narodnega lista vidimo, kakšno je gospodarstvo v prvaških posojilnicah! Vsakega ravnatelja se odslovi, ali pusti prvaškim kasirjem — krasti! Tebe pač ne veljajo samo za Šoštanj, marveč za celo vrsto drugih slovenskih posojilnic!

V Gradcu so nakupili klerikalci prvaško hišo, iz katere hočejo nekaki „Narod“ napraviti. Lastnik hiše je baje nekakšno božno društvo „sv. Marte“. To naj bi bil zavod za dekle. Da bi se le vboja dekle izkoriščalo, kakor se je to v nekem slovenskem društvu „sv. Marte“ zgodilo, so klerikalci, tam je lumparija!

Nemške šole na spodnjem Štajerskem prvaškim hujškačem pravi trn v peti. Zato je pričelo uredničavati še nekaj novih nemških, tako n. p. v Peklu pri Poličanah, na Bregu pri Ptujem itd. To togoti prvake in zato se pridružajo po svojih listih in hudiče in biriče na pomoč. Pa jim vse ne pomaga! Ljudstvo samo razume velikanski